

- 3) inwentarz żywy pociągowy i hodowlano-użytkowy, zakupiony ze środków inwestycyjnych, zostanie wyceniony według ceny zakupu, pozostały zaś — według ceny ustalonej na rok 1951;
- 4) rzeczywiste zapasy materiałowe i towarowe oraz inwentarz żywy, zaliczony do środków obrotowych, zostaną wycenione w cenach planowych ustalonych na rok 1951. Zapasy, dla których ceny takie ustalone nie zostały, przyjęte będą do bilansów w wartości ksiązkowej;
- 5) salda rachunków bankowych i rachunków kredytów krótkoterminowych przyjęte będą w wysokości wykazanej w wyciągach lub zaświadczeniach wydanych przez Bank Rolny;
- 6) salda należności i zobowiązań przyjęte będą do bilansów w wysokości uzgodnionej z kontrahentami z tym, że:
- a) nie uzgodnione salda rozliczeń z przedsiębiorstwami państwowymi przyjęte będą w wysokości podanej w wyciągach Państwowych Gospodarstw Rolnych z zaznaczeniem różnicy między wyciągami Państwowych Gospodarstw Rolnych a kontrahentem na odrębnym rachunku; należności sporne skierowane będą do arbitrażu państwowego,
 - b) nie uzgodnione salda należności i zobowiązań w stosunku do jednostek spółdzielczych przyjęte będą w wysokości wynikającej z własnych zapisów księgowych, a należności sporne — skierowane do dnia 30 września 1951 r. do arbitrażu państwowego,
 - c) zobowiązania publiczno-prawne przyjęte będą w wysokości stwierdzonej przez właściwe instytucje,
 - d) należności i zobowiązania w stosunku do osób i przedsiębiorstw prywatnych w razie niezgodności sald będą przyjęte w wysokości wynikającej z własnych zapisów księgowych, a różnice ujęte na odrębnym rachunku.
- § 3. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do zastosowania w odniesieniu do bilansów końcowych Państwowych Nieruchomości Ziemskich, Państwowych Zakładów Chowu Koni, Państwowych Zakładów Hodowli Roślin i Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego następujących wyjątkowych zasad:
- 1) środki trwałe, inwestycje w toku, inwentarz żywy, zapasy materiałowe i towarowe, nie przekazane do dnia sporządzenia końcowych bilansów, oraz salda rachunków bankowych przyjęte zostaną do bilansu zgodnie z zasadami, podanymi w § 2 pkt 1 — 6;
 - 2) salda należności i zobowiązań w stosunku do instytucji, organizacji i przedsiębiorstw państwowych, nie uregulowane do dnia sporządzenia końcowych bilansów, zostaną odpisane na wyniki przy jednoczesnym zawiadomieniu o tym kontrahentów;
 - 3) należności i zobowiązania wobec jednostek spółdzielczych, pracowników i osób oraz przedsiębiorstw prywatnych, nie uregulowane do dnia sporządzenia bilansu końcowego, należy wykazać w bilansie według własnych zapisów księgowych.
- § 4. Różnice, ustalone na poszczególnych kontach na skutek zastosowania wyjątkowych zasad bilansowania, należy wykazać jako zyski lub straty nadzwyczajne w odrębnej pozycji rachunku wyników.
- § 5. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do wydatkowania z funduszy na prace zleczone kwoty do wysokości 250.000.— złotych na prace związane z pracami bilansowymi za lata 1949 i 1950 w Państwowych Gospodarstwach Rolnych i Państwowych Ośrodkach Maszynowych na podstawie przedstawionych rachunków.
- § 6. Zobowiązuje się ministrów poszczególnych resortów do wydania zarządzeń nakazujących podległym przedsiębiorstwom posiadającym nie zakończone rozliczenia z Państwowymi Gospodarstwami Rolnymi i Państwowymi Ośrodkami Maszynowymi sporządzenie w terminie do dnia 5 kwietnia 1951 r. wyciągów z kont za rok 1949, a do dnia 15 kwietnia 1951 r. za rok 1950 i przesłanie ich właściwym jednostkom Państwowych Gospodarstw Rolnych i Państwowych Ośrodków Maszynowych.
- § 7. Zobowiązuje się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do doprowadzenia rachunkowości Państwowych Gospodarstw Rolnych i Państwowych Ośrodków Maszynowych do stanu bieżącego, umożliwiającego sporządzenie zbiorczych bilansów za I półrocze 1951 r. do dnia 30 września 1951 r.
- § 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia,
Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

337

UCHWAŁA Nr 219 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 17 marca 1951 r.

w sprawie podjęcia przez przemysł państwowy ubocznej produkcji przedmiotów bezpośredniego spożycia z odpadków powstałych przy produkcji podstawowej oraz o utworzeniu „Funduszu popierania produkcji ubocznej“.

W celu zwiększenia produkcji towarów powszechnego użytku i w związku z tym dalszego wzrostu stopy życiowej mas pracujących Prezydium Rządu uchwała:

§ 1. Przedsiębiorstwa przemysłu wielkiego i średniego powinny dążyć do jak najszerzego wykorzystania odpadków powstałych przy produkcji podstawowej, a to w celu użycia ich do wyrobu towarów powszechnego użytku.

Wykorzystanie tych odpadków należy uważać za jedno z ważnych zadań stojących przed przemysłem państwowym.

§ 2. Produkcję przedmiotów bezpośredniego spożycia z odpadków powinny podjąć jako produkcję uboczną zakłady wielkiego i średniego przemysłu, które mają możliwość jej organizacji bez uszczerbku dla planowych zadań produkcyjnych i planów rozbudowy zakładów pracy.

Do tej produkcji można również zużywać materiały nieodpadkowe, ale tylko w zakresie niezbędnym do wykończenia danego wyrobu i tylko o tyle, o ile materiały te nie są materiałami deficytowymi.

§ 3. Podjęcie produkcji ubocznej nie może pociągać za sobą dodatkowych nakładów inwestycyjnych ze środków limitowanych Państwowego Planu Inwestycyjnego. Niezbędne dla tego celu nakłady inwestycyjne mogą być dokonywane jedynie w ramach inwestycji pozalimitowych.

§ 4. Podjęcie produkcji ubocznej nie może w żadnym przypadku wpłynąć ujemnie na wypełnienie podstawowego planu produkcyjnego.

§ 5. Produkcja uboczna powinna przyczynić się do lepszego wykorzystania sił roboczych i wzmocnienia współzawodnictwa pracy. W tym celu należy specjalnie

zainteresować załogi zakładu, a w szczególności przewodników pracy, racjonalizatorów i wynalazców, którzy powinni brać bezpośredni udział w opracowaniu programu tej produkcji.

§ 6. Asortymenty produkcji ubocznej powinny obejmować przedmioty bezpośredniego spożycia, których brak jest szczególnie dotkliwy na rynku.

§ 7. Należy opracować odrębny plan produkcji ubocznej, który w roku 1951 obejmie okres od przewidywanego terminu rozpoczęcia produkcji do końca roku. W latach następnych plany produkcji ubocznej opracowane będą wraz z planami podstawowymi jako ich oddzielna część.

§ 8. Projekt planu, o którym mowa w § 7, należy opracować na specjalnych wzorach ustalonych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego. Asortyment planowanej produkcji przedmiotów bezpośredniego spożycia należy uzgodnić z jednostką organizacyjną wskazaną przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego.

Projekt planu produkcji ubocznej podlega zatwierdzeniu w trybie ustalonym dla planu techniczno-przemysłowo-finansowego.

§ 9. Dla towarów powszechnego użytku, które nie mają ustalonych cen, Ministerstwo Handlu Wewnętrznego ustali ceny na podstawie przedstawionych mu materiałów kalkulacyjnych i wniosków właściwych resortów.

§ 10. W celu większego zainteresowania ogółu załogi sprawą produkcji ubocznej tworzy się w przedsiębiorstwach „Fundusz popierania produkcji ubocznej”, zwany w dalszym ciągu niniejszej uchwały „Funduszem”.

§ 11. „Fundusz” przeznaczają się na:

- premiowanie robotników, personelu technicznego i pracowników administracji finansowej, którzy odznaczyli się szczególną inicjatywą i energią w inicjowaniu i rozwijaniu produkcji ubocznej lub bezpośrednio wpłynęli na ulepszenie asortymentu, jakości i estetycznego wykonania produkowanych towarów bezpośredniego spożycia;
- polepszenie warunków mieszkaniowych pracowników (remonty mieszkań i budowa domów mieszkalnych);
- niezbędne pozalimitowe inwestycje, mające na celu zwiększenie zdolności wytwórczej wydziałów, w których prowadzona jest produkcja uboczna, oraz polepszenie jakości i poprawę wyglądu zewnętrznego produkowanych towarów oraz na utworzenie wzorcowni dla próbnej produkcji nowych wzorów.

§ 12. „Fundusz” tworzy się z zysku osiągniętego z realizacji produkcji ubocznej pod warunkiem, że przedsiębiorstwo wykona plan produkcji podstawowej.

§ 13. „Fundusz” może być użytkowany wyłącznie na potrzeby wymienione w § 11 przedsiębiorstwa, które go wygospodarowało.

§ 14. „Funduszem” dysponuje dyrektor (kierownik) przedsiębiorstwa.

§ 15. Przeniesienie zysku określonego w § 12 na „Fundusz” dokonywane będzie kwartalnie na podstawie obliczeń, sporządzonych przez głównego (starszego) księgowego i zatwierdzonych przez dyrektora (kierownika) przedsiębiorstwa.

W przypadku stwierdzenia różnic pomiędzy faktyczną wysokością zysku podlegającego przeniesieniu na „Fundusz” a dokonanymi kwartalnymi przeniesieniami należy różnicę natychmiast wyrównać.

§ 16. Z „Funduszu” przeznaczają się: 30% na cele określone w § 11 pkt a), 40% na cele przewidziane w § 11 pkt b) i 30% na cele przewidziane w § 11 pkt c).

§ 17. Premiowanie pracowników, przewidziane w § 11 pkt a), następuje:

- za wykazaną inicjatywę na odcinku wykorzystania odpadków;
- za wykazaną inicjatywę na odcinku doboru asortymentu produkowanych artykułów i jego rozszerzenia;
- za polepszenie jakości i wyglądu zewnętrznego produkowanych przedmiotów bezpośredniego spożycia;
- za obniżenie kosztów własnych produkowanych przedmiotów bezpośredniego spożycia przez oszczędną gospodarkę materiałami i energią.

§ 18. Premiowanie racjonalizatorów odbywa się według zasad obowiązujących w tym zakresie.

§ 19. Wydatkowanie kwot z „Funduszu” może mieć miejsce tylko do wysokości efektywnej akumulacji kwot. Wypłacanie zaliczek na poczet przyszłej akumulacji jest niedozwolone.

§ 20. Saldo „Funduszu” na koniec roku oraz różnicę między wydatkowanymi kwotami a faktycznie zakumulowanymi, powstałą na skutek mylnego obliczenia zysku, przenosi się na rok następny.

§ 21. Zezwolenia na utworzenie oddziałów produkcji ubocznej udzielają właściwi ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 22. Zobowiązuje się ministrów do podania treści niniejszej uchwały do wiadomości załóg tych zakładów, dla których wydano zezwolenie zgodnie z § 21. Na specjalnie w tym celu zwołanych naradach powinny być szczegółowo przedyskutowane możliwości podjęcia ubocznej produkcji przedmiotów bezpośredniego spożycia i wynikających stąd korzyści dla załogi.

§ 23. Minister Finansów wyda szczegółowe przepisy wykonawcze w zakresie finansowania i księgowości ubocznej produkcji w terminie do dnia 30 kwietnia 1951 r.

§ 24. Nadzór nad wykonaniem niniejszej uchwały powierza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 25. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

338

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 8 marca 1951 r.

w sprawie ujednoczenia akcji budowy kotłowni dla centralnego ogrzewania na terenie m. st. Warszawy.

W celu usprawnienia gospodarki cieplnej przez ujednoczenie akcji budowy urządzeń centralnego ogrzewania, w związku z uchwałą Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie oszczędności węgla w gospodarce narodowej (Monitor Polski Nr A-123, poz. 1526)

zarządza się w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Ciężkiego, co następuje:

§ 1. Inwestorzy, realizujący inwestycje w zakresie budowy kotłowni dla centralnego ogrzewania, obowiązani są do uzgadniania z Dyrekcją Budowy Sieci Ciep-